

Tale den 11. Febr. 1826.

M. Hrr.

Lange er det nu siden vi her sidst vare samlede, længere end det nogensinde før var Tilfældet. Men er det vel at undres over, at vore Sammenkomster blive sjældnere, at vor gamle Moder ikke saa ofte seer sine Sønner om sig, som i forrige dage. Hun har jo snart ikke flere igjen. Nogle af dem droge ud til andre Egne, andre rev Døden af hendes Arme. I Dag ere 14 Aar henrundne siden vi første Gang samledes, og tre af vort Samfund ere gangne did hen, hvorfra Ingen vender tilbage igjen. -

For ikke lange siden fulgte vi den sidste af dem, vor **6** (Bøgh), til sit Hvilested. - I en alder, som gjerne viser os Manden i sin fulde Styrke, blev han Dødens bytte. - Den frygtelige Atroiyos afklippede Traaden, ubekymret for hans Efterladtes sorgelige Lod. - Maaske var det ogsaa hans mislige Forfatning, den lønligen tærende Ord, man kalder Nærings Sorg, der forkortede hans Dage? - Hans Liv var: "Kunner for at leve." - Byrden blev ham for tung, og han sank under dens Vægt. Hvo der kjendte ham, vil letteligen have bemærket, at han indsluttet i sig selv, bar sin Kummer, uden at meddele den. Han udlod sig næsten aldrig om Anliggender, som det dog ikke feile, at han dagligen maatte angstes over. - For dem, m. Hr. behøver jeg ikke udførligere at beskrive denne i mange Henseender synderlige, men steds oprigtige og veltænkende Mand's Karakter. - De kjendte ham jo alle. Kun her altsaa nogle faa Trek. De ville som jeg, ofte have bemærket m. Hr. hvorlunde det nu engang var bleven hans natur, at udgyde en Strøm af haarde Ord, selvda, naar han meente alt paa det bedste, eller rettere naar han slet intet mente dermed, hvorledes han aldrig vilde falde nogen besvarlig, men heller ikke ret vel kunde finde sig i, at andre vare ham til Uleilighed, hvorledes Tvang var ham det utaaleligste af alt, galdt det end og kun Opoffrelse af nogle blandt de Vaner, for hvilke han tit nok maatte høre ilde blandt os, men som ligefuldt, indtil hans sidste Dage, bleve uforandrede. - Den der ikke kjendte ham nøye kunde ofte og let tage feil i at bedømme ham, thi hans Ord vare skarpe, og Konvientiøns Fordringer bandt aldrig hans Tunge, men løp den end stundum noget sterkt, saa var det vist ikke for forsætteligen at fornærme. - Det var bleven ham til Vane, og hans Vane havde, som vi alle vide, et uimodstaaeligt Herredømme over ham.

Hvor han kom jævnlig, saa man ham altid gjerne, fordi han altid ~~gjæmte~~ var uden Pretension, altid jevn, ærlig og oprigtig. - Det faldt ingen ind at behandle ham som Fremmed, upaatvivleligen vilde han da og have holdt sig tilbage, men naar han kunde komme og gaae efter eget Behag, uden at blive bemærket anderledes, end Husets

egne Folk, saa var det ham tilpas, thi hvad man kalder mange Omstændigheder, kunde han paa ingen Maade lide. Derfor sagde han altid sin Mening ligefrem, derfor skrev han, som han taledede, og taledede, som han skrev, uden at pynte paa, enten Slutbogstave eller Foredrag. Som de faldt ham ind, saaledes fremsatte han sine Tanker, Saaledes henkastede han dem paa Papiret ubekymret om i hvilken Dragt de fremkom, hvilket vore Protokoller bare meere end eet Vidne om, derfor vilde han i sin Sygdom ej engang lade sig mærke med, at noget manglede ham, men desværre, det lod sig ikke skjule. - Han kjempede mandeligen, men Kampen var ulige, og han tabte. Hvad siger jeg, tabte.

Nei, vundet har han. I jorden er der Fred, paa jorden ej. - Ikke vilde vi derfor ønske ham tilbage, end skjönt vi sørge ved hans Bortgang, og vor Sorg er billig, thi det er Venskab som fremkalder den. - Ethvert Tab af vort lidet Samfund maae være os smerteligt og tungt, thi vi kunde ikke tröste os som Digteren om sit Födeland med at "vi have meget, som end vi tabe kan".

"Sorg og Glæde de vandre til Hobe
Lykke og Ulykke gange paa Rad."

Den Vemod som fylder vort Sind ved Betragtningen af en elsket Vens Död, den lindres ved Tanken om, at vi dog endnu ere saa mange her tilbage, at vi kunne samles, for paa denne vort Samfunds Stiftelsesdag, ej alene at kaste et Blik tilbage paa de hensvundne 14 Aar, der minde os om mangan blid Stund, om mangan venlig Stjerne, som fra Erindringernes Himmel kaster sin Straale paa vor Vej, men og for at see din Födselsdag, gode, ^Jatter hilse Dig, som en lykkelig Mand med gode Udsigter og glade Forhaabninger. Ja, mine Herrer, jo mindre Kredsen bliver, jo tættere slutte vi os til hinanden, jo meere levende erkjende jeg Sandheden af hiine skjönne Ord:

"Hver Broder udgjör et umisteligt Led
af Ordenens herlige Kjede."

Maatte de hulde Genier, som fra vort Selskabs förste Dage bandt denne Kjæde, maatte Venskab, Enighed og Glæde endnu tage deres gamle Plads her, og i hvor sjelden vore Sammenkomster end ere eller blive, dog endnu indtil den sidste, forskjönne enhver af dem. Og Du, O Ven, som med vor gamle Mater indträr i et nyt Aar idag, da dele ikke hendes Skjæbne. Hun er svag og Affældig, det ene Tab ryster hende efter det andet, hun staar mellem Grave og græder, og der skal kunstige Lægemidler til, jeg vil ikke sige at helbrede hende, men blot at holde hende i Live.--

Du derimod er i Mandommens Kraft, og indtræder i det nye Aar med ganske andre Udsigter.--

Blid oprinder dets Morgen for Dig, og Aftenen, Gid Du, naar den kommer, maae med Tilfredshed see tilbage paa dette Löb, og stedse med fornyet Kraft gaae mange, mange lykkelige Aar i möde.--

(Hagerup.)